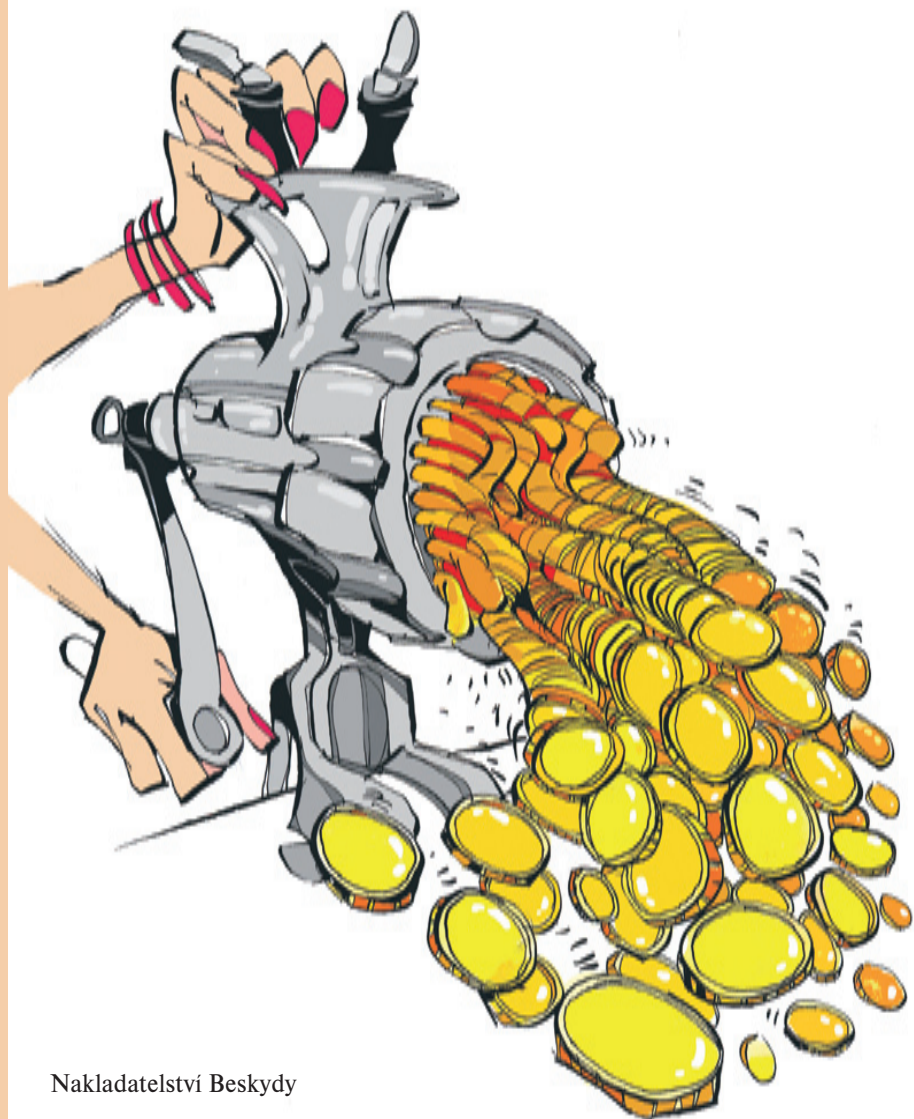

IRENA FUCHSOVÁ KDYŽ CHCI ZABÍT MANŽELA

IRENA FUCHSOVÁ

KDYŽ CHCI ZABÍT MANŽELA

IRENA FUCHSOVÁ
KDYŽ CHCI
ZABÍT MANŽELA

Irena Fuchsová © 2012

Ilustrace na obálce © Jiří Novák

Fotografie na zadní obálce © František Straník – www.stranik.cz

© Nakladatelství Beskydy 2012

ISBN: 978-80-87431-17-7

LÁSKYPLNÁ INVESTICE

„Viděla jsi toho pracháče na trojce?“

Kontrolovala jsem poslední záznamy o pacientech a dopisovala všude dnešní datum. 12. 6. 1988. Na Jitku jsem se radši ani nepodívala. Minulý týden jedna z nás omylem napsala jiný měsíc a byl z toho průšvih! Ředitel běhal po oddělení a vztekal se na sestřičky, na uklízečky i na holky, co vozí jídlo. A dneska je tady zase!

Kontroluje právě toho pracháče na trojce, na kterého se Jitka ptá. Asi to bude nějaký komouš...

Nechtěla jsem se rozptylovat, tak jsem radši jenom přikývla. To jí ale nestačilo.

„Slyšíš, Lído? Viděla jsi, že má udělaný nehty? Ten chlap chodí na manikúru! Tam já v životě nebyla!“

Tak. Mám to. Zaklapla jsem desky a podívala se na Jitku, která si zamyšleně prohlížela svoje ruce.

„Poprvé v životě jsem viděla chlapa, co chodí na manikúru!“

Pracháč z trojky, o kterém mluvila, zkolaboval za volantem. Přivezli ho v noci, a když se ráno probрал, byla jsem zrovna u něho a kontrolovala přístroje, na které byl napojený.

„Kde to jsem?“ Jeho pohled byl tak vystrašený, že jsem ho radši rychle pohládila po ruce.

„Buďte klidný, všechno je v pořádku! Jste v nemocnici. Za týden jste doma!“

Vytřeštil na mě oči.

„V nemocnici?! Proboha! Ve které?“

„V kolínské. Měl jste menší zdravotní problémy v autě. Kousek od Kolína, proto vás dovezli k nám. Ale všechno je v pořádku, nemějte strach!“

Sedla jsem si na kraj postele a pokračovala v uklidňování, zatímco mě křečovitě držel za ruku.

„Před chvílí tady byl váš známý, pan Blecha, řekl mi, abych vám vyřídila, že tu byl, a že vaše auto a vaše věci jsou v pořádku. A že se nikomu nic nestalo. Šel teď za panem doktorem, a když

mu to dovolí, zastaví se za vámi ještě dneska. Buďte klidný. Všechno je v naprostém pořádku.“

Chtěla jsem odejít, ale pořád mě držel a vytřeštěně se díval na rukáv pyžama.

„Co to mám na sobě, proboha?“

„Nemocniční pyžamo.“

Těžce vzdychl.

„Příšerné.“

Chápala jsem ho. V noci ho kolegyně oblékly do toho, co bylo ve skříni. Klíče od skladu nemáme. Skoro se nevešel na postel a v pyžamovém kabátku o dvě čísla menším, opravdu nevypadal jako manekýn!

Usmála jsem se a on se zatvářil jako pokárané dítě.

„Smějete se mi.“

Držel se mě pořád. Ach jo.

„Vy přece nemůžete za to, co máte na sobě! Přivezli vás v noci. Sestřičky vás oblékly do toho, co měly. Já bych v takovém pyžamu vypadala taky strašně...“

Konečně se trochu usmál. Měl hezký úsměv. Na to, že mu mohlo být určitě padesát, vypadal jako kluk! Bezbranně, skoro dětsky!

„Nemáte pravdu, sestřičko! Vy byste vypadala krásně ve všem! Ve všem! I v tomhle příšerném pyžamu!“

Najednou to už zdaleka nebyl bezbranný kluk! Cítila jsem, že se červenám a radši jsem jeho lichotky rychle zamluvila.

„Víte co? Přinesu vám jiné a převléknu vás! Nebo vám manželka přinese z domova?“

Zavrtěl hlavou a pak mi konečně ruku pomalu pustil.

„Nemám manželku. Nemám nikoho. Jsem sám. Ale nestěžuju si, sestřičko! V tuhle chvíli mi je tak dobře, jako mi už dlouho nebylo! Až na to příšerné pyžamo.“

„Kdybyste chtěl, končím ve dvě, můžu vám nějaké pyžamo koupit a přinesu vám ho, pane... pane...“

Pořád na mě koukal. Byla jsem z něho tak popletená, že jsem si nemohla vzpomenout na jeho jméno a vstala jsem, abych si ho přečetla na kartičce na posteli.

„Veselý. Jmenuji se Rudolf Veselý, sestřičko.“

Rudolf. Tak se jmenoval můj dědeček. Babička mu říkala Rudýnek. Rudolf Veselý.

Rozpaky ze mě spadly a nejradši bych si k němu zase sedla. Měla jsem pocit, že k němu patřím. Že k sobě patříme! Proč ne? Já jsem přece taky sama!

Co blbneš, okřikla jsem se v duchu. Máš službu a pan Veselý je pacient jako všichni ostatní! Radši půjdu.

„Potřebujete ode mě ještě něco?“

Zavrtěl hlavou.

„O pyžamo si řeknu panu Blechovi, až přijde. Vás obtěžovat nebudu, sestřičko. Už jste mi toho dala i tak hodně.“

Vedl si mě pohledem ke dveřím a já si po dlouhé době uvědomila, že jsem žena a rozklepala se mi kolena...

Několikrát za směnu jsem se za ním zaběhla podívat, ale nic nepotřeboval. Vypadalo to, že se přímo zázrakem zotavuje! Pan Blecha u něho byl skoro dvě hodiny, šel mu i něco koupit do města, a když odcházel, nakoukl do sesterny.

„Sestřičko, stavte se u pana Veselého, prosím vás. Něco od vás potřebuje.“

Šla jsem tam hned a už ve dveřích mě zarazila nádherná vůně. Na okně ležela obrovská kytice růží. Aha, bude chtít vázu! Ty jsou krásné! Miluju růže!

Pan Veselý ukázal na kytici.

„Je vaše, sestřičko! Je půl druhé. Říkala jste, že jdete ve dvě hodiny domů. Tak vám ani moc nezvadne.“

„Moje?! Za co?“

„Za to, že jste mi chtěla dojít koupit pyžamo.“

Teprve teď jsem si všimla, že už naše nemocniční pyžamo nemá. To, co měl na sobě teď, vypadalo jako ušité ze zlaté látky. Muselo být jemné a chladivé. A kvalitní! Taková látka se snad ani nemůže zmačkat!

Určitě ho má z TUZEXU! Nebo si ho přivezl z Ameriky!

„Sлуší vám!“

Spokojeně přikývl.

„Byl bych rád, abyste zapomněla na to, jak jsem vypadal ráno.“

Rozesmála jsem se a chtěla jsem odejít, ale ukázal na okno.

„Nezapomeňte si růže, sestřičko! A než mi utečete, řekněte mi, prosím vás, kdy budete mít zase službu!“

„Buďte klidný, pane Veselý, nezbavíte se mě na dlouho! Měla jsem mít službu až zítra odpoledne, ale kolegyně má nemocné děti, takže mě tu dneska večer zase máte!“...

... Udělala jsem si na noční službu svačinu, trochu jsem poklidila a pak jsem si sedla do křesla a pozorovala vázu, plnou růží.

Pan Veselý mi nešel z hlavy. Stavila jsem se pro růže, když jsem odcházela domů. Byla jsem už převlečená a on na mě koukal s takovým obdivem, až jsem měla strach, že nepřeždu jeho pokoj bez zakopnutí.

„Sestřičko, v čepečku jste anděl, ale teď jste anděl s ďáblem v těle! Jste nádherná žena! Nikdy v životě jsem neviděl tak nádhernou ženu!“

Nezmohla jsem se na nic jiného, než že jsem pípla, na shledanou večer, pane Veselý, a když jsem zavřela dveře jeho pokoje, tlouklo mi srdce tak, že jsem se musela opřít o zeď.

Nevím proč, ale věřila jsem mu. To nebyly lichotky vděčného pacienta! Copak by vděčný pacient poslal svého kamaráda pro takovou kytici růží? On se do mě zamiloval!

Konečně se do mě zase někdo zamiloval!

Na ubytovnu jsem doslova dotančila! A teď sedím v křesle, pozoruju růže a vzpomínám na své „lásky“...

... První byl Honza. Když jsme spolu začali chodit, bylo mi osmnáct a jemu dvacet. Našli jsme si podnájem a plánovali budoucnost. Trvalo to tři roky. Pak jsem jednou šla na noční, a v nemocnici jsem zjistila, že mám službu až ráno.

Vrátila jsem se domů, natěšená, jak spolu nečekaně strávíme večer, a našla ho v posteli se svojí nejlepší kamarádkou.

Banální, co?

Dva roky jsem se z toho léčila a ve třidvaceti jsem se zamilovala do doktora. Eduard byl nešťastně ženatý a sliboval mi, že se co nejdřív rozvede. Když se mu za tři roky, během kterých

jsme se snad tisíckrát nádherně milovali, narodila druhá dcera, rozešla jsem se s ním.

Hloupé, co?

Bylo mi dvacet šest a nechtěla jsem už žádného chlapa ani vidět. Byla jsem pořád v práci, bydlela jsem na ubytovně a šetřila si na družstevní byt. Nejezdila jsem na dovolenou, přešívala si staré věci a šetřila jsem nejenom na byt, ale i na jídle.

Rodiče byli rozvedení, měli nové partnery, nové rodiny, od nich jsem nemohla nic čekat. Musela jsem se o sebe postarat sama.

Třetí zklamání bych už nesnesla, říkala jsem si a představovala si svoji budoucnost ve svém malém bytě, kde budu spokojeně stárnout. Spokojeně proto, že v nemocnici budu vážená vrchní sestra, kolegyněmi a nadřízenými chválená a pacienty milovaná. To přece není špatná představa...

A najednou sedím v tmavém pokoji nemocniční ubytovny před kyticí nádherných růží, které jsem dostala od pacienta. Co na tom, že je starší o pětadvacet let? Důležité je, že je svobodný! A bezdětný! Je už sice v důchodu, ale nevypadá na to! Je zachovalý! Aby ne, celý život pracoval na ministerstvu zahraničí, byl dokonce vyslanec v Americe, takže nejenom ledacos zažil, ale ani s penězi na tom nebude špatně!

Ano, tohle všechno jsem zjistila, než jsem šla ve dvě hodiny domů. Stačilo zavolat sekretáře ředitele, se kterou jsem chodila do třídy a říct jí, že jsem od pana Veselého dostala kyticí růží určitě za tři stovky a ona mi o něm řekla úplně všechno!

Prý je to náš prominentní pacient!

A copak mi to řekl náš prominentní pacient, u kterého je ředitel každé dvě hodiny na kontrole?

„Sestřičko, v čepečku jste anděl, ale teď jste anděl s ďáblem v těle! Jste nádherná žena! Nikdy v životě jsem neviděl tak nádhernou ženu!“

Opatrně jsem pohladila růže a šla si vytrhat obočí a umýt vlasy. A pak jsem ze skříně vyndala parfém, který mi zbyl po panu doktorovi Eduardovi, a než jsem šla do služby, lehce jsem

se navoněla za ušima. Když se nad pana Veselého nakloním, ucítí ho! Určitě ho ucítí!

... Moje noční služba byl zázrak! Moje noční služba byl sen! Jako bych spala a snila! Ale já nespala ani nesnila! Skoro celou noc jsem proseděla u Rudolfa na posteli. A když mě ve čtyři hodiny ráno políbil, pocítila jsem po něm takovou touhu, až se mi zatočila hlava!

Za týden šel domů.

Ten den mi služba končila v šest večer. Vyšla jsem před nemocnici a zastavila se před vrátnicí. Na druhé straně silnice na mě zablikalo nádherné auto. Seděl v něm Rudolf. Když jsem nastoupila, políbil mě a pak mi podal malou krabičku. Byl v ní prstýnek.

Odvezl mě do své vily a za deset minut po tom, co se za námi zavřely dveře, jsme se milovali...

Za čtrnáct dnů jsem rodičům oznámila, že jsem se vdala.

Je mi třicet a mám bohatého manžela, milá maminko. Nic od tebe nepotřebuju.

Miluju ho, i když je o pětadvacet let starší, milý tatínku. Ani od tebe nic nechci.

Rudolf byl starostlivý manžel, báječný milenec a kamarád, na kterého bylo spolehnutí. Byla jsem vdaná tři měsíce, když se mě zeptal, jestli s ním nechci zůstat doma. Souhlasila jsem a ráda. Už jsem nesnila o družstevním bytěčku a o roli uctívané a milované vrchní sestry.

Ted' jsem měla obrovskou vilu, zahradu se zastřešeným bazénem, chalupu v horách, auto, kterým jsem jezdila do práce a účet, na který mi Rudolf pravidelně posílal kapesné, které vydalo za mé dva měsíční platy.

A ještě něco jsem měla. Plné zuby závidisti, kterou jsem cítila nejenom od svých kolegyň. Záviděli i doktoři.

Začali jsme žít s Rudolfem jeden pro druhého a prožili jsme spolu úžasných patnáct let. Vedle něho jsem zapomněla, jak mě zklamali dva chlapi, které jsem milovala.

A víte, i když jsem na ty mizery zapomněla, že mě nikdy ne napadlo, abych si vyzkoušela, jestli byli ošklivá výjimka? Nikdy. Proč bych to dělala? Milovala jsem přece Rudolfa!

Patnáctileté výročí naší svatby jsme trávili v Maroku, v Agadiru, v hotelu Sheraton. Jednou jsem si šla po obědě lehnout. Usnula jsem, ale najednou mě něco probudilo. Posadila jsem se na posteli. Někdo mě volá!

Letěla jsem na balkon a podívala se k bazénu, kde ležel Rudolf. Ano, ležel na lehátku, ale nějak divně, pokrouceně!

Vyběhla jsem z pokoje, nezdržovala se čekáním na výtah a seběhla jsem z našeho třetího poschodí po bezpečnostních schodech, které vedly přímo k bazénu...

... Mozková mrtvice zanechala na Rudolfovi hodně stop, ale mně se podařilo dostat ho z nejhoršího.

Byla jsem s ním čtyřicet hodin denně. Byl moje dítě, které mě potřebuje. Z naší ložnice jsem udělala pokoj, kde trávil celé dny a měl tam veškeré pohodlí, a z vedlejšího pokoje jsem nechala pro sebe udělat ložnici i pracovnu dohromady. Abych mu byla co nejbliže.

Vlastně jsem znovu nastoupila do služby a stala se zdravotní sestřičkou. Nevadilo mi to. Když jsem si naše manželství promítla zpátky, nikdy jsem nepřestala být sestřičkou. Rudolf mě potřeboval na každém kroku. Ale já si to neuvědomovala.

Když někoho milujeme, nemyslíme na to, jestli při něm stojíme jako manželka nebo jako zdravotní sestřička, nemám pravdu? A Rudolf si za svou lásku moji péči zasloužil...

Když se rozhodl, že najme řidiče, neprotestovala jsem. Do té doby jsem řídila já, ale bylo pohodlnější sedět vzadu s Rudolfem a věnovat se mu, než řídit a nevědět, co se s ním na zadním sedadle děje. A také jsem s ním občas potřebovala pomoci. I když mi bylo teprve sedmačtyřicet a cítila jsem se výborně, Rudolfa jsem někdy zvedala stěží.

Tomáš mezi nás zapadl během několika dnů. Byl o deset let mladší než já, rozvedený a bez bytu a tak uvítal, že u nás mohl i bydlet. Netrvalo dlouho a poznala jsem, že se do mě zamíloval.

Jeho obdivné pohledy byly dojemné a to, jak se je snažil zamaskovat, bylo ještě dojemnější.

Jednou za mnou přišel a řekl, že nám musí dát výpověď. Že mě miluje, že po mně touží, a že se za to před Rudolfem stydí. Jeho ženu přece milovat nesmí!

Co jsem měla dělat? Zvykat si na nového řidiče? Tomáš byl dokonalý!

A pak...

Poslední dobou jsem začala pociťovat touhu po...

Snila jsem občas o tom, že...

Prostě se mi začalo stýskat po milování! A Tomáš mě miloval!

Začala jsem chodit do jeho malého bytu v podkroví. Vedle byla zasklená veranda, kde jsem měla plno květin, i své milované keře růží, a trávila jsem tady každou volnou chvíli. Nikdo nemohl vědět, jestli jdu k růžím nebo k Tomášovi.

Nikdo?

Ano. Nikdo. V naší vile jsme byli jenom my dva a Rudolf, a ten nic netušil. Byl šťastný, že je o něho postaráno. Věděl, když zazvoní, my přijdeme.

Dusali jsme na jeho zazvonění z podkroví, Tomáš ze svého bytu a já... já od svých milovaných růží. A dusali jsme často. Někdy i dvakrát za den. Nepočítala jsem, kolikrát jsme spolu za ty tři úžasné roky dusali. Kdo by to počítal...

... Když jsme přijeli z pohřbu a zavřeli za sebou dveře vily, Tomáš mě objal.

„Miláčku, ty víš, že jsem tady jenom kvůli tobě. A rád tady budu dál. Kvůli tobě. Miluju tě! Nikdy tě nepřestanu milovat! Nikdy!“

mlčela jsem. Byl moje jistota. Byl můj další život. Byl moje všechno. Nemusela jsem nic říkat.

Lehce mě políbil na čelo.

„Jdu nahoru a budu čekat, až mě zavoláš.“

Odešel a nechal mě samotnou. Potřebovala jsem to. Šla jsem do Rudolfova pokoje a začala se probírat jeho věcmi. Staré doklady, fotografie, účty. Ve stolku, který měl u své postele, v tajném šupletí, o kterém jsem sice věděla, ale nikdy jsem ho za jeho života neotevřela, byly červené desky s nápisem, INVESTICE.

Usmála jsem se. Že by můj miláček investoval do něčeho, o čem jsem nevěděla?

Na stránce č. 1, s nápisem DAL, bylo několik položek.

Kytice růží	335,- Kčs	12. 6. 1988
Bonboniéra	115,- Kčs	13. 6. 1988
Plyšák z TUZEXU	230,- Kčs	15. 6. 1988
Parfém Dior	550,- Kčs	17. 6. 1988
Prsten zasnubní	2 560,- Kčs	18. 6. 1988

Na stránce č. 2 byl nápis DOSTAL a položky pokračovaly.

Hladila mě po ruce	890,- Kčs	12. 6. 1988
Chtěla mi koupit pyžamo	650,- Kčs	12. 6. 1988
Nechala se políbit	3 000,- Kčs	13. 6. 1988
Rozesmála mě	550,- Kčs	13. 6. 1988

A tak to šlo dál a dál. Den po dni. Rok za rokem. Denně.

DAL. DOSTAL. DAL. DOSTAL. DAL. DOSTAL.

Celý náš společný život.

Podívala jsem se na poslední dvě stránky. Tak copak máme tady?

Na stránce č. 2 328, s nápisem DOSTAL, bylo opět několik položek.

Četla mi	600,- Kč	12. 2. 2007
Koupala mě	1 200,- Kč	12. 2. 2007
Vstávala ke mně v noci	3 × 2 000,- Kč	13. 2. 2007
Převlékala mě	7 × 2 100,- Kč	14. 2. 2007

Na stránce č. 2 329, s nápisem, DAL, bylo kupodivu také několik položek.

Tomáš	2 × 4 000,- Kč	14. 2. 2007
Tomáš	1 × 2 000,- Kč	15. 2. 2007
Tomáš	1 × 2 000,- Kč	16. 2. 2007

Tomáš byl opravdu pracovitý! A čestný. Před týdnem, 16. února, jsme se milovali dvakrát, ale podruhé jsme se nedomilovali, protože na nás Rudolf zazvonil. A Tomáš si nechal zaplatit jenom jedno milování.

Když mi bylo dvacet jedna, našla jsem Honzu s nejlepší přítelkyní v posteli. Banální.

Když mi bylo dvacet šest, narodila se mému doktorovi druhá dcera. A to jsem tři roky věřila, že se kvůli mně rozvede!

Hloupé.

Teď je ale všechno jinak! Bude mi padesát a jsem bohatá vdova!

Zamkla jsem INVESTICE zpátky do tajné zásuvky, a pak jsem zazvonila na zvonek, na který zvonil Rudolf.

Během několika vteřin dusal Tomáš po schodech dolů. Zastavil se u Rudolfovy postele, stál, koukal na mě, mlčel a čekal. Také jsem stála, koukala, mlčela a čekala.

A pak jsem otevřela dveře své ložnice a poprvé ho pozvala k sobě...

PROUTNÍK A BACULKA

Zastavila jsem se v Papírnictví a koupila několik rolí vánočního balicího papíru. Radši víc než mihn. Tak už zase budou Vánoce!

Najednou jsem si uvědomila, že se na ně vůbec netěším! Zazřilo mě to. Kde se ve mně ten neradostný pocit vzal? Vánoce jsem přece vždycky milovala!

Loudala jsem se vánočně vyzdobenými ulicemi a snažila se tomu přijít na kloub! Možná je to tím, že se bojím, že přes Vánoce přiberu a Jaroušek bude mít zase ty svoje řeči! Byla jsem totiž od malička baculka po mamince i po tatínkovi a Vánoce byly pro naši rodinu ve znamení hodování, takže jsme se s maminkou po Novém roce nikdy nemohly dostat do sukně a táta do kalhot!

Jako holčičce mi kila navíc nevalila. Kotrmelec jsem sice moc dobře neudělala, ale zato jsem byla ve třídě nejlepší v matematice! Ani později jsem si ze své otylosti nedělala sebemenší problém. Dokonce jsem začala ve třinácti chodit do tanečního kroužku a měli jste vidět, jak jsem to později v tanečních, na zábavách a na diskotékách vytáčela!

A o kluky jsem nikdy neměla nouzi! Moje nejlepší kamarádky po mně dokonce chtěly rady, jak to dělám, že je o mě takový zájem.

Víte, co jsem jim řikala? Musíte mít sebevědomí, holky! Můj tatínek maminku miloval takovou, jaká byla. Kolikrát jsem slyšela, jak jí říká, že je nejkrásnější ve městě! A z maminky jeho chvála dělala sebevědomou, nádhernou ženskou. A že měla o dvacet kilo víc? Uměla je nosit! Nestyděla se za ně!

Díky mamince jsem pochopila jednu důležitou věc. Když má ženská sebevědomí, tak žádný chlap její nedostatky neuvidí. Ale ona pro to musí udělat jediné!

Nikdy, v žádném případě, nesmí chlapa na své chyby upozorňovat! Nikdy! Dám vám příklad.

Vadí vám, že máte málo vlasů? Třeba to tak opravdu je, ale vy to před svým miláčkem nesmíte dát nikdy najevo! Nechte se ostříhat tak, aby vám to slušelo, používejte gely, vosky, noste

extravagantní kloboučky, šátky – prostě na svoji hlavu upozorňujte, místo abyste ji schovávala!

A hlavně před chlapem nefňukejte, jak jste nešťastná, že máte málo vlasů!

„Miláčku, že ti nevadí, že nemám tak krásné vlasy jako Hanka?“

To nikdy nesmíte říct! Chlapa nikdy nesmíte upozornit na to, že se vám zdá, že jiná ženská má něco lepšího než vy! Nikdy!

Víte, co musíte říct, kdyby náhodou na její vlasy přišla řeč?

„Řeknu ti, že bych takovou hřivu jako má Hanka, nechtěla ani za milion! Viš, co je s tím práce? A navíc vypadá pořád neupraveně!“

A takhle to musíte dělat se vším! Žádná z nás není dokonalá, ale když se svoje nedostatky naučíme nosit, budeme spokojené my i naši chlapi!

Nedávno byla v jednom ženském časopise anketa s otázkou, která mě doslova nadzvedla ze židle.

„Muži, vadí vám celulitida?“

Když jsem četla, jak se ti utřinosové, kterých se ptali, k celulitidě vyjadřují, měla jsem na šéfredaktorku vztek. Proč na to vlastně chlapy upozorňuje? Přečte si to nějaký český Honza, který do té doby nevěděl, co to slovo znamená, v hádce to na svoji ženu vykřičí a ta z toho bude mít komplexy! Proboha! Jako by pro společný život dvou lidí byla důležitá trošku nedokonalá kůže!

Tohle všechno jsem vám napsala proto, abych vás ujistila, že jsem se ve své tělesné schránce, která má o pár kilogramů víc než by měla mít, cítila výborně v deseti, v patnácti i ve dvaceti!

Před deseti lety, když mi bylo dvaadvacet, jsem poznala Jarouška, nádherného, vysokého, štíhlého krasavce s modrými klukovskými očima. Nastoupil u nás ve fabrice a já se do něho zamilovala hned první den. Nevadilo mi, že ho předcházela pověst největšího proutníka pod sluncem!

Sotva jsme se uviděli, třísklo to mezi námi, po šichtě na mě čekal před vrátnicí, a druhý den jsme v jeho bytě společně vstávali do práce...